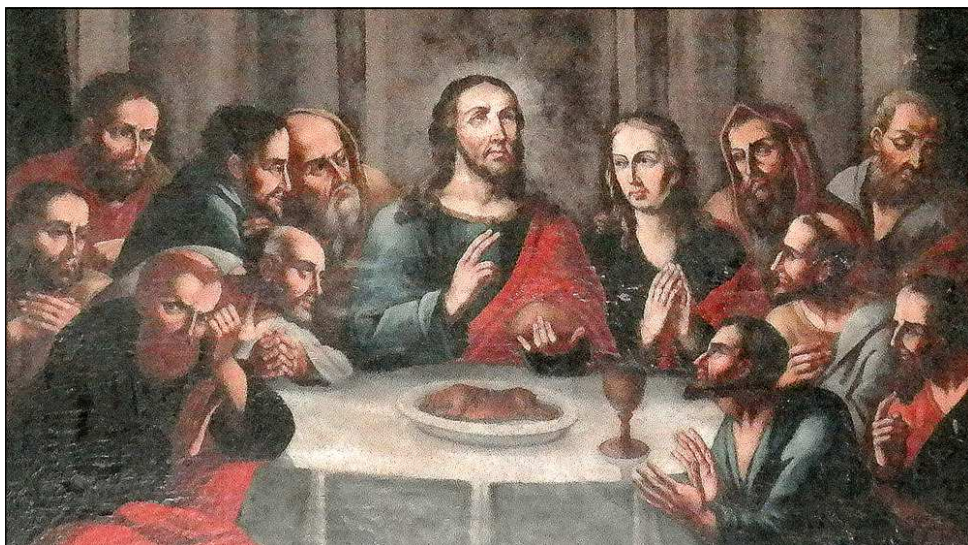

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, březen 2016 (č. 121)

obraz
Poslední večeře Páně
kostel sv. Jiljí
Jirkov

Velikonoční bohoslužby, léta Páně 2016

20.3. **Květná neděle:** Průvod s ratolestmi, Jirkov 9:00 hodin,
Strupčice 10:45 (Přede mší bude pobožnost Křížové cesty.)

24.3. **Zelený čtvrtek:** Jirkov 17:00 hodin
(Připomínka Poslední večeře Páně, Sv. přijímání „pod obojí“)

25.3. **Velký pátek:** Jirkov 15:00 hodin (pozor změna!)
(Obřady začínají Křížovou cestou.)

26.3. **Bílá sobota -Vigilie Zmrtvýchvstání:** Jirkov 20:30 hod.

27.3. **Neděle Zmrtvýchvstání:** Jirkov 9:00 hod.,
Strupčice 10:45 hod.

28.3. **Pondělí velikonoční:** Jirkov v 9:00 hodin.

* Možnost **zpovědi** u otce Mirka v kostele na Bílou sobotu v 12:00-14:00 (v sakristii). Kostel s vystaveným „božím hrobem“ je po celý den otevřen. Kdo chce závazně držet **modlitební stráž** u hrobu, ať se zavčas nahlásí.

* Kdo chce finančně přispět na velikonoční **výzdobu kostela**, může dát příspěvek na nákup květin paní Marii Güntherové (nebo panu faráři). Pán Bůh zaplat' těm, kteří již přispěli.

* Pobožnosti **Křížové cesty** se budou konat v pátek 18. března v kostele sv. Jiljí po ranní mši (9:00) a večer bude „jen“ Křížová cesta v 17:00 hod.

* Pravidelné mše v **Sušanech** jsou 13. března a 10. dubna v 12:00 hodin.

* V měsíci březnu nejsou bohoslužby v Boleboři. „Na horách“ zůstává pravidelná mše na **Květnově** v sobotu 19.3. v 14 hodin.

* Mše svaté v **Otvicích** jsou každou sobotu v 18:00 hodin **kromě 26.3.!!!**

* Poutní mše svatá **ke cti sv. Marka** bude v Sušanech v sobotu 23. dubna 2016 ve 14:00 hodin. Účast přislíbil litoměřický biskup Jan Baxant.

* Věci **do farní charity** jako oblečení, apod. je možné přinést po předchozí tel. domluvě - 474 659 460

Pokušení půstu

Za starých časů patřil půst jako sebe-umrtvovací praxe k životu mnichů. A i dnes mnozí považují půst za prospěšnou věc. Vždycky mě potěší, když svět pro sebe znovu objeví něco, co bylo po dlouhou dobu považováno za křesťanský „vynález“. Je ovšem správné a moudré získávat si pravidelně odstup od svých zvyklostí a pořádně se podívat na to, co se jindy přehání.

Půst nebo dieta?

Pro mnoho mladých žen se půst převlečený za dietu stal jedním z největších pokušení. U mnichů to ale v postní době vypadalo a vypadá vždycky nesmírně mile a lidsky. Víte, co na toto téma řekl náš řádový zakladatel svatý Benedikt už před 1500 lety? Že v postní době se máme věnovat všemu o trošku méně. Tedy o trošku méně jíst, o trošku méně pít, o trošku méně spát. A to je celé. Všechno si musí uchovat zdravou míru. Včetně postu.

My křesťané vlastně ani nemáme nějaký vzor velkého postu. Ježíš nebyl vychrtlý asketa. Neodmítl žádné pozvání k jídlu, neodolal dobře propečené rybě na břehu Genezaretského jezera, dokonce ho obviňovali z toho, že je žrout a pijan vína. Jen jedinkrát se postil, hned na počátku své veřejné činnosti, když si chtěl udělat jasno ve svém poslání.

Návod hledejme u proroka. Ale jinak? Jinak Ježíš smýšlel v duchu proroka Izaiáše. Ten vkládá Bohu do úst slova: „Hle, k sváru a hádce se postíte a budete zločinnou pěstí. Přestaňte se takhle postit, a váš hlas bude slyšet až do výšin. Je tohle půst, jaký se mně líbí, den, v němž se člověk umrtvuje? ... Či není půst, jaký si přeji, spíš toto: rozvázat nespravedlivá pouta, uvolnit uzly jha, utiskované propustit na svobodu, zlomit každé jařmo? Lámat svůj chléb hladovému, popřát pohostinství bloudícím ubožákům... neodmítat pomoc svému bližnímu?“ (Iz 58,4–7). Ano, to všechno je skutečně důležitější než půst. A než snaha zhubnout.

Příprava na Velikonoce

Začněme od konce postní doby - od Velikonoc. Jsou to ústřední svátky všech křesťanů: celé jádro a síla křesťanství spočívá ve smrti, vzkříšení a oslavení Ježíše Krista. A účast na tomto tajemství získává člověk sjednocením s Kristem skrze křest. Není potom divné, že jedním z hlavních úkolů postní doby je vyvrcholení přípravy katechumenů na křest. Pro ostatní věřící je tato doba přípravou na obnovu křtu o Velikonocích.

Postní období je i příhodným časem k obnovení chápání křesťanského života jako velkého putování do domu Otcova. Toto období začíná na Popeleční středu udělováním “popelce” - sypáním popela na hlavu s výzvou: “Obráťte se a věřte evangeliu” (Mk 1,15). Těmito slovy započal Ježíš své poslání na zemi, aby smířil lidstvo s Otcem a aby uvedl každého na cestu života.

Bůh Otec totiž připravil plán spásy pro všechny lidi, kteří od něho pocházejí a k němu směřují.

Cesta k Otci, aneb Bůh není mrzutý

Nejasné přesvědčení, že Bůh je s námi nespokojen, že je tvrdý, mrzutý, mstivý a hostejný, prostě takový, jací bychom byli na jeho místě my, v nás zabíjí naději, víru, lásku a život vůbec... Celé Zjevení nám však říká, že Bůh není jako my. Je Otec, původce lásky. Právě o tomto mluví Ježíš v podobenství o milosrdném otci a marnotratném synu (srov. Lk 15,11). Jeho láska se nabízí a přizpůsobuje každému z nás. Svou láskou nás naplňuje ale do té míry, jak se jí otevřeme. Jeho láska a tvůrčí moc má možnost změnit náš život. "Syn vstal a šel ke svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil..." (Lk 15, 20)

Kristus nám zjevil Boha jako Otce plného milosrdenství. (Jan Pavel II.)

Hřích a pokání, aneb život z vlastních sil

Od Boží lásky nás dělí nedůvěra k Bohu, snaha dosáhnout štěstí a naplnění života pouze vlastními silami. Toto vše vede člověka ke hříchu, jenž je bariérou v přijímání Boží lásky, někdy přímo jejím odmítnutím. Obrácení (pokání) proto spočívá v tomto: obrátit se k Bohu, nechat se Bohem milovat a v síle této lásky se pak vydávat po jeho cestách. Cesta obrácení s sebou přináší jak "negativní" aspekt: osvobození od hříchu a zla, tak aspekt "pozitivní": rozhodnutí pro dobro. V této perspektivě lze pak slavit svátost pokání, jakožto zásadní bod cesty obrácení pokřtěného člověka.

Konkrétní kroky v postní době, aneb staletými osvědčené prostředky na cestě obrácení:

Modlitba

Modlitbou se sblížíme s Bohem. Je příležitostí přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět. Několik tipů:

- * Učiň si z modlitby zvyk: modli se ráno, večer, před jídlem.
 - * Modlete se společně v rodině, pro začátek alespoň při zvláštních příležitostech.
 - * Čti bibli: nejprve možná jen spontánně, později pravidelně.
 - * Vyprávěj o Bohu dětem.
 - * Účastni se liturgického života své farnosti: křížové cesty, bohoslužby smíření...
 - * Snaž se o dobré myšlenky, jsou předpokladem každého rozvoje.
- Modlitbou už je vědomý život v Boží přítomnosti...

Půst

Postem zdaleka není myšleno jen odepření si jídla. Půst je zřeknutí se čehokoliv, co je v našem životě postradatelné, zbytečné nebo překážející, co nás spoutává. Skrze něj dáváme ve svém životě větší prostor Bohu a máme možnost více poznat sami sebe... Několik tipů:

* Cvič se ve zdrženlivosti: v jídle, pití, kouření, sledování televize, nakupování...

* Dodržuj Popeleční středu a Velký pátek jako zvláštní dny půstu: jen jednou se najez dosyta a odřekni si maso.

* Přinášej páteční oběť - může mít různé formy: zřeknutí se masa, omezení konzumu. To, co je díky této páteční oběti ušetřeno, by mělo přijít k dobru lidem v nouzi. Smyslu páteční oběti odpovídají také různé formy osobní a společné modlitby stejně jako služba a pomoc druhým.

* Jako postní oběť dej stranou určitou částku peněz: pro hladovějící a jinak trpící.

Zřeknutí znamená, když k nutkání "muset mít" řekneme ne. Zřeknutí se znamená svobodný, zodpovědný a uvědomělý život.

Almužna, činění dobra

"Almužnou", činěním dobra - tím, čeho se postem vzdáme, můžeme obohatit toho, kdo to potřebuje. Almužna může znamenat: dávat sebe, svůj čas, zájem, trpělivost, hmotné prostředky všem těm, kteří to potřebují. Počínaje vlastními dětmi, životními partnery, rodiči, až po lidi osamělé, nešťastné, trpící, únavné... Zřeknutím se něčeho ve prospěch bližních realizujeme základní přikázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem. Několik tipů: Pomáhej druhým nést jejich nouzi a poznávej skrytou bídu. Otevři uši i srdce pro malomyslné, bezradné a zoufalé. Měj starost o staré, nemocné a postižené lidi. České slovo almužna vzniklo z řeckého „elemosyné“, které znamená milosrdenství, milosrdný vztah. Dobro činíme už tehdy, když s druhými sdílíme čas a pozornost, radost i bolest.

Smíření

Několik tipů: Připravuj se na smíření v myšlenkách. Smíření není především něco, co musí být protrpěno, ale něco, co musí být slaveno. Smíření s Bohem a s bližním je pramenem radosti. Účastni se na slavení smíření bohoslužebnou formou: především při bohoslužbě pokání a ve svátosti smíření. Nech v sobě působit smíření, které ti bylo dáno. Sám nabízej smíření: učíš první krok k novému společnému začátku - objevuj v druhém to dobré - vzpomeň na to vše společné pěkné. Smíření je postoj, který nás orientuje na Boha. Zakusit smíření znamená vyměnit zlo za spásu.

Jarní prázdninový pobyt pro děti

z chomutovské a jirkovské farnosti se konal na faře ve Stříbrné u Kraslic. Útulným vláčkem jsme přijeli do Kraslic na hlavní nádraží. Bohužel, až do Stříbrné vlak nejede. Naštěstí sem zajíždí okružní linka: **Kraslice - Stříbrná - Bublava - Kraslice**. Potkali jsme tu jinou 20-ti-člennou partu, což byli lyžaři, kteří jeli na sjezdovku na

Bublavu. Tito mladí lidé byli spolu s námi jediným cizím elementem v jinak poklidném a trochu ospalém pohraničí. Když řidič autobusu viděl většinu našich malých dětí s velkými kufry, tak nám zastavil mimo zastávku přímo u kostela a fary ve **Stříbrné**. To jsme byli moc rádi. Fara ve Stříbrné stojí v stínu kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, který je jasnou dominantou této horské obce. (naše společné foto, zcela vlevo je bílá tečka—kostel ve Stříbrné). Fara není příliš velká, ale nás 20 lidí se tam vešlo. Fara je celoročně využívána pro rekreační pobyty a je možné si pro sebe rezervovat třeba jen jeden pokoj. Budova je pěkně opravená a kolem je menší zahrada. První den jsme vyrazili na vrchol **Bleiberg** (802 m.n.m.) neboli Olověný vrch. Kdysi se tu kutalo v dolech. Dnes jsou tady udržované sjezdovky a sněžná děla. Trochu jsme se tu koulovali. Nad **Bublavou** jsme vyhlíželi na protější stráně do Německa (Klingenthal). Začíná sněžit. Scházíme v šeru kolem další osvětlené sjezdovky až do údolí Stříbrného potoka (rozc. Nancy) a vracíme se na faru. Večer přijíždí pan farář Fořt z Kraslic a svěruje nám klíče od kostela. Tam se jdeme hned podívat a máme zde i první mši svatou. Zima je tu pořádná...

Druhý den nás čekala dlouhá túra. Zabalili jsme si svačiny a pitíčka a vyrazili jsme na ještě vyšší horu, než byl včera Olověný vrch. Postupně obcházíme Stříbrný vrch, a jak stoupáme loukami a lesem, tak přibývá sněhu, až jsme se v něm přímo brodili. U **Fischerova pramene**

byl přístřešek, kde jsme posvačili, ale kvůli studenému větru jsme brzy zase pokračovali dál. Vystoupali jsme na **horu Špičák, 990 m.n.m.** (foto 3 dětí), odkud byl dílčí výhled do údolí Rájec. Na oslavu zdolání vrcholu dostaly děti tatranky. Obdivovali jsme ledové rampouchy a krásu zimní krajiny. Po tatrance a po cestě s kopce děti nevidaně ožily a mydlily se navzájem a koulování nebralo konce. Dalším našim cílem byla restaurace s dobrým jídlem a pitím. Museli jsme sejít do Kraslic a projít komplikovaným centrem města, ale výsledek nás velmi potěšil. V Country clubu měli jak dobré jídlo, tak i místní pivo **Krušnohor** s logem soba, co vypadal jako oslík. Děti si daly fo-

folu. Tento den jsme ušli asi 15 km! Třetí den jsme jeli podívat na **skalní varhany** u Rotavy. Nejprve jsme navštívili infocentrum v **Rotavě**, kde si mohl každý koupit turistickou známku k této přírodní zajímavosti. Potom jsme šli asi 6 km okruh se zastávkou u tohoto zajímavého čedičového útvaru (foto). Protože bylo hodně sychravo, vrátili jsme se dříve na faru a odpočinuli si na večerní **stezku odvahy**, při které byl využit hřbitov u kostela. Čtvrtý den jsme se jeli

koupat do **Sokolova**, kde mají krytý **bazén**, skluzavky a vířivky. Po dvou hodinách ve vodě jsme dostali hlad a snědli připravené svačiny. Na speciální pivovarskou limonádu jsme zašli do sokolovského pivovaru **Permon** a prohlédli si i náměstí. Po cestě zpět jsme ještě pojedli v Country clubu v Kraslicích (pizza, smaž. sýr) a prohlásili tábor za úspěšný. Pátý den byl odjezdový. Na faře jsme uklidili a v kostele absolvovali pobožnost křížové cesty. Časem bude ještě zveřejněn sestřih fotek a videí na Youtube Dvoulety. *Mirek D.*

Naše povolání ke svatosti

"Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec." (Mt 5,48)

Ježíšova výzva k dokonalosti je dnes v církvi skloňována ve všech pádech, i těch, které neexistují. Povětšinou se o dokonalosti mluví jako o bezchybnosti. Nechceme prostě dělat chyby, odmítáme hříchy, distancujeme se od morálního zla, střežíme své srdce před jakoukoliv nákazou nedokonalého stavu. Byť si i tato snaha zaslouží uznání, může se stát, že nás dovede do neurotické křečovitosti, strachu z vlastního selhání či povýšenosti nad těmi, kteří nejsou tak dokonalí jako my.

O čem vlastně mluví Ježíš v našem verši? Stačí mu opravdu, abychom nedělali žádné chyby a měli splněny a odčárkovány všechny Boží zákony? Pohlédneme-li do semitského jazyka, v němž Ježíš naši větu říká, objevíme tam cosi, co je na hony vzdálené od našich oblíbených moralistických vysvětlení. Ježíšovo „heju šlemim“ znamená buďte naplněni. Celou větu můžeme tedy chápat ve smyslu: Nechte se naplnit tím, čím je plný váš nebeský otec. Jsme voláni, abychom se otevřeli nejdůvěrnějšímu spojení s Bohem. Vyprázdnit své srdce a nechat se plnit otcovým světlem, jeho životem a láskou. Nejde tedy o to, být bezchybný, ale zaujmout hluboký niterný vztah k Bohu. Slovo „šlemim“ vyjadřuje harmonický stav duše, který vzniká při láskyplném vztahu. My známe slovo „šlemim“ ve tvaru „šalom“, což je první slovo, které apoštolové slyší od vzkříšeného Ježíše. V „šalomu“ je obsaženo všechno, co potřebujeme k životu v lásce.

Svatost a dokonalost není tedy výkonnostní laťka, které dosahujeme nechybujícím jednáním, bezduchou askezí, odříkáváním co největšího počtu modliteb či vymyšlením si co největšího počtu dobrých skutků. Plodem těchto věcí mohou být bezmyšlenkovité automatismy, úzkoprsé pohledy na život, nadutost srdce či zbytečné úzkosti a bolení hlavy.

Bůh si však nepřeje, aby nás bolela hlava. Nechce z nás mít robotické supermanky na křesťanství, kteří vše zvládnou jedním mrknutím oka. Chce s námi vytvářet vztahy lásky. Touží nás naplnit „šalomem“, který znamená uzdravení a prozáření vztahů.

Možná si můžeme položit otázku, s jakou představou svatosti kráčíme tímto světem. Proč chceme od Boha odpuštění? Proč chceme být dokonalí? Je zajímavé, že slovo šalom zaznívá ve slovech kněze udělujícího rozhřešení: ...ať ti skrze tuto službu církve odpustí hříchy a naplní tě pokojem (= šalomem).

Václav Loukota

Milovat Boha nade všechno – základ i cesta naší víry

"Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou." (Dt 6,5)

Dřív než se začneme zamýšlet nad obsahem tohoto velikého přikázání, které je současně Božím darem i modlitbou izraelského lidu a křesťanů, bude užitečné se krátce zastavit u jeho formy. Bůh ukládá člověku něco životně velkého v podobě příkazu, přikázání. Jsou lidé, kteří slovo "příkaz" z náboženského slovníku vyřazují nebo ho alespoň nějak opisují. Psychologicky je jim nepříjemné. Proč? Myslím, že z nepochopení. Biblické Boží slovo nabývá různých tvarů lidského slova, jako je přísloví, podobenství, vyprávění, poezie, liturgická pravidla, ale také zákonodárství. A to se vyjadřuje přikázáními.

Veliké přikázání lásky v knize Deuteronomium začíná vlastně jiným příkazem, totiž Boží výzvou: "Slyš, Izraeli!" První úkon člověka vůči Bohu, který se zjevuje, který svému tvorovi otevírá dokořán své srdce, je "slyšení, poslouchání".

Poslouchání je určitý druh slyšení, je to slyšení, které nechce stát nezáčastně stranou, ale které chce vstoupit do života toho, jenž slovy lásky zve k účasti na svém životě. Poslouchání je slyšení s účastí. Boha slyší a poslouchá ten, komu jeho Stvořitel a Otec není lhostejný. Je příznačné, že sv. Pavel v listě Římanům klade mezi víru a poslušnost takřka rovnítko. Své apoštolské poslání spatřuje v tom, že má přivést "k poslušnosti víry" všechny národy (takto v řeckém textu; Řím 1,6). A v závěrečné chvále znovu připomíná, že evangelium bylo zjeveno "mezi všemi národy, aby je poslušně přijali vírou" (Řím 16,26).

Jestliže poslušností přijímám Boží příkaz, nepřijímám chladnou vůli neúprošného diktátora, nýbrž touhu živého Boha po tom, aby se jeho život rozléval a šířil. Lidskou formou přikázání protéká životodárná Boží láska od toho, který je "jediný". Moc Hospodina těsně souvisí s tím, že je jeden. Božská moc se nedělí na desítky "bůžků", ale působí vždy celistvě, v prosté jednotě a harmonii. A on, náš Otec, chce, abychom ve svém životě zrcadlili jeho jednotu a harmonii.

Proto říká: "Budeš milovat celým srdcem, celou duší, celou silou." Jaký je to mocný lék na dnešní rozptýlenou pozornost, roztěkanou mysl, rozbité srdce! Je tu Bůh, který mocně přitahuje celé mé bytí. V něm mohu spočinout s jistotou, že mi nic neunikne. "Sám Bůh stačí," ujišťuje veliká svatá Terezie.

Apoštol Pavel učí, že spojující moc starozákonní lásky k Bohu, jež je nade všechno, působí ve třech "božských" ctnostech. Všechny tři jsou odpovědí na první lásku Boha k nám, a to v tomto smyslu: křestní vírou byl jednou provždy položen základ našeho stále rostoucího života v Kristu. Jednota lásky k Bohu a bližnímu působí, že všechna naše milosrdná služba bratřím a sestrám je bohoslužbou. A nadějí putujeme k láskyplnému spojení s Pánem, které bude trvat navždy. Toto trojí přilnutí k Bohu je krásné.

Přistupuji k Bohu pokaždé v mlčenlivém naslouchání a s touhou se od něho učít?

Toužím po celistvém životě? Věřím, že Bůh ve mně může vytvořit prostou jednotu?

Kde je v mém každodenním životě prostor pro Boha, aby mi mohl říci o své lásce ke mně?

Jaroslav Brož

Sociální spravedlnost mezi národy a solidarita s lidmi v nouzi

"Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si chce od tebe vypůjčit, se neodvracej." (Mt 5,42)

"Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte." (Mt 10,8)

"Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě." (Mt 25,35)

Nejde o nic méně, než o lásku k chudému člověku.

Inspirací je Ježíšova chudoba: Jak a kde se narodil, jak žil, kdy on sám neměl, kam by hlavu složil. Ježíš chválí chudou vdovu pro její víru, když dává poslední peníze do chrámové pokladnice, zve také k radikální chudobě bohatého mládence.

Naopak pranýřuje sobecké boháče, kteří nejsou ochotni sdílet s méně šťastnými a úspěšnými to, co jim Bůh svěřil (viz příběh o boháči a Lazarovi).

Nedělit se o svůj majetek, znamená okrádat chudé, říká sv. Jan Zlatoústý.

Pomoc chudým patřila od začátku k praxi křesťanů. Nejde jen o chudobu hmotnou, ale i vztahovou a duchovní.

Existují tak skutky tělesného milosrdenství, kdy dávám jíst a pít hladovým a žíznivým, hostíme lidi bez střechy nad hlavou, odíváme ty, kdo nemají co na sebe, navštívíme nemocné nebo vězněné, pohřbíváme zesnulé.

A jaké jsou skutky duchovního milosrdenství? Poučit neznalé, poradit nerozhodným, utěšit zarmoucené, napomínat hříšníky, odpouštět urážky, trpělivě snášet obtížné osoby, modlit se k Bohu za živé i zesnulé...

Při pomoci potřebným projevujeme bratrskou lásku, ale vlastně i spravedlnost. Bůh mne obdaroval schopnostmi, které nemám jen pro sebe, ale i pro službu druhým.

Veškerá lidská bída je projevem stavu slabosti, v níž se nacházíme po prvotním hříchu, kdy tolik potřebujeme spásu. To přitahuje Krista k jeho ztotožnění s nejnepatrnějšími bratry a sestrami, aby žádný nebyl vyčleněn z jeho pomoci a lásky. On sám přijímá tvrdé podmínky lidského života, aby i ten nejubožejší člověk mohl cítit, že mu Kristus rozumí...

Církev se snaží Ježíše v této lásce a pomoci následovat. Už ve Starém zákoně byla Milostivá léta, kdy se lidem dávala nová šance k lepšímu životu. Dt 15,11 říká: "ve své zemi ochotně otevřij ruku svému utiskovanému a potřebnému bratru".

Jako křesťané bychom měli chápat, že když pomáháme chudým a nemocným, sloužíme v nich i Kristu. Nejde tedy jen o humanismus, ale také o vztah k Spasiteli.

Žijeme v době, kdy mnozí mají strach z uprchlíků, cizinců..., není to zároveň šance v nich konkrétně objevovat trpícího Krista a sloužit skrze tyto lidi právě jemu, ať modlitbou nebo konkrétní pomocí?

Mám otevřené srdce pro bezdomovce, žebráky, lidi z okraje společnosti a jsem ochoten s nimi promluvit pár vět, vidět v nich bratra nebo sestru a ne jen „obtížný hmyz“?

Všímám si lidí kolem sebe, kteří hladoví po lásce, zájmu, pár slovech, úsměvu? Možná jsou vedle mne, žijí v mé rodině...

Uvědomuji si, kolik lidí /i nevědomě/ hladoví po Bohu a chci pro ně něco udělat – modlitbou, slovem nebo činem?

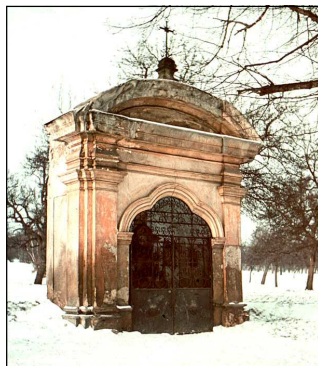
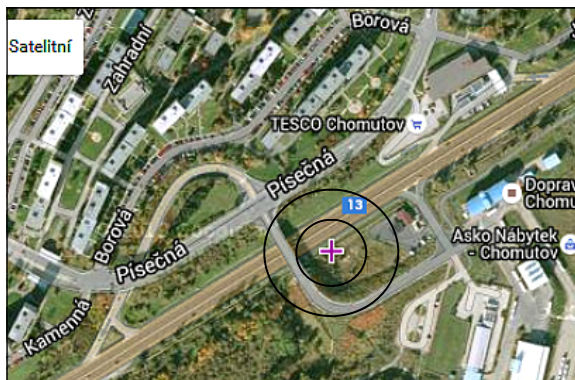
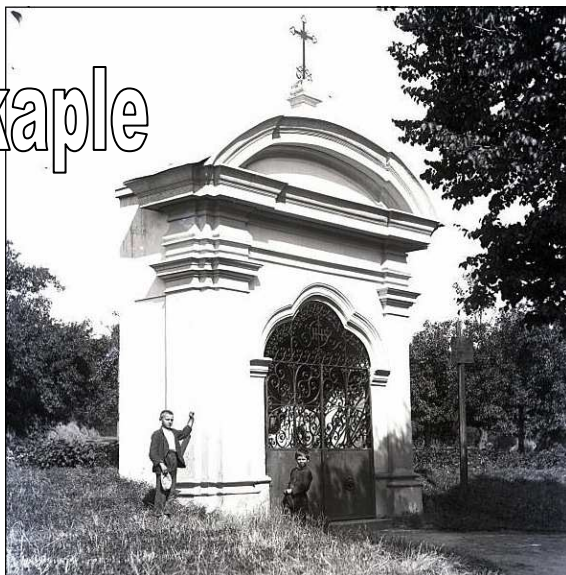
Jan Linhart

Historické zastaveníčko

Tempisova kaple

Roku 1707 přešlo **červeno-hrádecké panství** na nového majitele: knížete Jáchyma Ondřeje z Lichtenštejna a ten pověřil svého **správce Tempise**, aby zkusil znovu kutat na tom malém ložisku kame-
nečných břidlic u Otvic, mezi „Kaštankou“ a pozdější cestou k dolu Jiří. Nakonec došel k závěru, že nejvýhodnější by bylo otevřít pokračování ložiska Kryštof. Narazil však na prudký odpor chomutovských těžařů, kteří si stěžovali až u panovníka. Ten roku 1712 zakázal další práce, protože od dob Veitmilova privilegia měli kutací právo oni. Na Müllerově mapě z roku 1720 jsou zakresleny kamencové hutě nejen mezi Jirkovem a Chomutovem, ale i u Otvic. K Tempisovi se váže ještě jedna událost. Správce Tempis při jednom ze svých nočních návratů z chomutovských krčem zapadl u polní cesty z Chomutova do Jirkova do **bažiny** a měl hrůzu z toho, že tam zahyne. Z vděčnosti za to, že se zachránil, tam dal postavit **kapli**. Kaple byla zbořena v roce 1976 v průběhu výstavby nové silnice (č.13) z Chomutova do Jirkova i když stála mimo tuto silnici.

(podle Z.Binterové, Otvic)

Citát na březem: „Pokání nemusí znamenat smutek a ponížení, ale právě naopak: novou důstojnost, odhození přítěže, radost a naději.“ (VK)